

[Per Dich.]

må decentraliseres, at den skal ud i regionerne, ud i kommunerne, og at den ikke skal ydes efter såkaldte kvalitetskriterier, men snarere efter mængden af den brede folkelige, kulturelle aktivitet, den har mulighed for at udløse.

Jeg håber, at det er sådanne tanker, der ligger bag ministerens bemærkninger i fremsættelsen, når han siger, at man ved revisionen nødvendigvis må betragte lovens støtteområder i en bredere sammenhæng med den støtte, der af det offentlige ydes til kunsten og kunstnerne.

Med disse ord skal jeg tilsige lovforslaget velvillig behandling i udvalget fra socialistisk folkeparti.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Må jeg takke ordførerne for modtagelsen af lovforslaget.

Både hr. Lembourns ord og de øvrige bemærkninger, som er faldet fra ordførerne, frister næsten én over evne til at gå ind i en længere og principiel debat om disse ting. Men jeg kan i hvert fald sige med det samme, at jeg synes, det vil være rigtigt, når vi kommer til den endelige revision, så at begynde med en redegørelse på samme måde som med radiospredningsloven. Jeg tror, det vil være vældig nyttigt.

Fru Else-Merete Ross kunne, synes jeg, lige så godt være hoppet ud i det med det samme, men jeg må sige, at det katalog, som fru Else-Merete Ross nævnte her, ville det næsten være en overmenneskelig opgave at skulle tage stilling til. Jeg nævnte bl. a., at jeg synes, man skal afvente en række overvejelser, der foregår i øjeblikket, men jeg må også erkende, at selv om jeg har sat mig ind i stoffet, er jeg ikke allerede nu sikker nok til, at jeg kan sige, at sådan bør en ny kunstlov være. Vi har en række undersøgelser i gang, og jeg synes, det er bedre at udsætte revisionen og så få noget, der virkelig kan samle os alle sammen, end at få noget, som kun er en halvårlig løsning. Det er bl. a.

ud fra disse synspunkter, at jeg har ment det rigtigt at vente med den endelige lovgivning. Bl. a. nævnte hr. Lembourn også, at de forskellige kunstnerorganisationer skulle høres, hvor der er forskellige opfattelser.

Jeg vil gerne sige om den kulturelle fond, at så svært er det heller ikke. Fru Else-Merete Ross kunne have spurgt fru Grethe Philip, som er medlem af den kulturelle fond. Jeg mener, at den kulturelle fond er et underligt paradoks. Den har bl. a. til formål at yde støtte til det kgl. teater, og det gør den hvert år med 650.000 kr. af et budget på 72 mill. kr. Det tør nok siges, at det er noget ejendommeligt at opretholde noget sådant. Den kulturelle fond er i øvrigt den, der bortset fra små beløb fra tipsmidlerne og det, der på finansloven ydes til musikkonservatorier og orkestre, opretholder musiklivet i Danmark. Musikrådet sidder nu og arbejder med disse ting, og jeg har en fornemmelse af, at det arbejder meget hurtigt og vil kunne komme med en endelig betænkning i foråret 1973, som kan danne grundlaget for en musiklov, der omfatter hele spektret. Her kan man overflødigsgøre den kulturelle fond, og det har jeg ønsket i mange år, men det ser altså først ud til, at det kan lykkes i løbet af det næste års tid.

Så skal jeg i øvrigt kun gøre den bemærkning til det, der blev nævnt om kunsthåndværket både af fru Birte Weiss og fru Else-Merete Ross, at jeg mener, at håndværket, formgivningen, er et væsentligt område. Det er måske et af de få punkter, hvor jeg ikke var helt enig med fru Bodil Koch i sin tid. Jeg mener fortsat, det skal høre under Statens Kunstfond. Jeg tror ikke, det skal være selvstændigt. Og når jeg nævner det med erhvervslivet, er det, fordi jeg tror, man dér burde interessere sig i meget højere grad for kunsthåndværket, men man er mange gange mere forsigtig. Så kan man netop fra Statens Kunstfond sætte noget i gang, som senere kan komme andre til gode gennem en masseproduktion. Men mange gange viger man desværre fra erhvervslivets side tilbage for